

Riigikogu kultuurikomisjoni istungi protokoll nr 164

Tallinn, Toompea

Teisipäev, 09. november 2021

Algus 14.00, lõpp 15.30

Juhataja: Aadu Must (esimees)

Protokollija: Merje Noorlind (konsultant)

Võtsid osa:

Komisjoni liikmed: Helle-Moonika Helme, Signe Kivi, Viktoria Ladõnskaja-Kubits, Eduard Odinets, Heidy Purga, Üllar Saaremäe, Margit Sutrop, Jaak Valge, Kristina Šmigun-Vähi, Marko Šorin

Komisjoni ametnikud: Urvo Klopets (nõunik-sekretariaadijuhataja)

Kutsutud: kollektiivse pöördumise esindaja Kenno Põltsam, Kultuuriministeeriumi õigus- ja varahaldusosakonna õigusnõunik Karin Ligi ning kunstide osakonna audiovisuaalnõunik Siim Rohtla (1. päevakorrapunkt); Eesti Üliõpilaskondade Liidu juht Marcus Ehasoo ja avaliku poliitika nõunik Allan Aksiim (2. päevakorrapunkt)

Päevakord:

1. Kollektiivne pöördumine „Peatame meediateenuste seaduse muutmise eelnõu“
2. Kõrghariduse rahastamise teemal olulise tähtsusega riikliku küsimuse ettevalmistamine
3. Info ja muud küsimused

1. Kollektiivne pöördumine „Peatame meediateenuste seaduse muutmise eelnõu“

Kenno Põltsam tutvustas kollektiivset pöördumist (lisa).

Siim Rohtla selgitas, et Kultuuriministeerium on kõnealuse eelnõu koostanud selliselt, nagu see on ministeeriumi hinnangul vajalik direktiivi ülevõtmiseks. Audiovisuaalmeedia teenuste direktiivi väljatöötamises on Eesti ise osalenud ning ühiselt teiste liikmesriikidega selle ka heaks kiitnud. Nagu ka kultuurikomisjonile teada, on Euroopa Komisjon algatanud Eesti suhtes rikkumismenetluse. Kuna Eesti on liikmesriigina selle direktiivi ülevõtmisega nüüdseks juba üle aasta hilinenud ning see rikkumismenetlus on praegusel hetkel formaalselt põhjendatud arvamuse faasis, siis Eestil on aega 23. novembrini, et vastata direktiivi ülevõtmise kohta. Kui selleks ajaks direktiivi täielikuks ülevõtmiseks vajalikud seadusmuudatused jõustunud ei ole, võib Euroopa Komisjon järgmise sammuna esitada hagi Euroopa Kohtusse Eesti kohta. Praegu kehtiva seaduse paragrahv 19 ütleb, et üheski saates ei tohi õhutada vihkamist soo, rassilise või etnilise päritolu, veendumuste või usutunnistuse alusel. Seaduse uues sõnastuses keelatakse lisaks vihkamise õhutamisele ka vägivalda õhutamine ja aluste nimekiri pikeneks oluliselt – lisanduvad nahavärvus, sotsiaalne päritolu,

seksuaalne sättumus, kodakondsus ja muu.

Siim Rohtla sõnul on Kultuuriministeeriumi seisukoht pöördumises märgitud paragrahvis 19 toodud loetelu kohta, et kuigi loetelu on toodud ka Euroopa Liidu põhiõiguste hartas, oleks õiguslikult ebaselge see loetelu meediateenuste seaduses nimetamata jätta. Sama loetelu on kirjas Euroopa Liidu põhiõiguste hartas ehk sisuliselt juba kehtib ning on kohustuslik täitmiseks kõikidele liikmesriikidele ja Euroopa Liidu institutsioonidele. Meediateenuste pakkuja peab enda kohta kehtivate reeglitega tutvumisel õigusselguse kaalutlustel saama kogu vajaliku informatsiooni valdkondlikust seadusest ning välislepingutele viitamine ei ole asjakohane. Rohtla rõhutas, et Eestil on vaja direktiiv üle võtta ning paragrahv 19 ja 19¹ on Kultuuriministeeriumi hinnangul eesmärki silmas pidades sõnastatud parimal võimalikul viisil.

Jaak Valge sõnas, et kodanikuõigustesse puutuvad asjaolud väärivad põhjalikku arutelu. Esitatud petitsioon demonstreerib, et ühiskonnas on huvi riigi arengu ja muret võimalike kodanikuõiguste rikkumise vastu isegi juhul, kui seda võib-olla tegelikult ei ole. Valge lisas, et direktiivi annab üle võtta mitmel viisil. Ka selliselt, et kodaniku vabadusi ei riivata ning paragrahv 19 sõnastamine eelnõus pakutud viisil ei ole sugugi ainukene võimalus. Seda on näidanud ka teiste liikmesriikide praktika direktiivi ülevõtmisel. Põhiõiguste harta artikkel 21 kohaselt on keelatud igasugune diskrimineerimine, sealhulgas diskrimineerimine soo, rassi, nahavärvuse, etnilise või sotsiaalse päritolu, geneetiliste omaduste, keele, usutunnistuse või veendumuste, poliitiliste või muude arvamuste, rahvusvähemusse kuulumise, varalise seisundi, sünnipära, puuete, vanuse või seksuaalse sättumuse tõttu. Valge sõnul on eelnõu seletuskirjas väidetud, et eelnõu on täiendatud harta artikkel 21 alusel. Tegelikult on selles eelnõus ikkagi hoopis suletud nimekiri nendest tunnustest, mille alusel on diskrimineerimine keelatud erinevalt hartast ning seetõttu on harta põhimõtet mõnevõrra rikutud. Valge küsis, kuidas kollektiivse pöördumise esindaja sellest aru saab.

Kenno Põltsam vastas, et Sihtasutus Perekonna ja Traditsiooni Kaitseks viitas oma kevadises pöördumises kultuurikomisjonile, et hartas toodud diskrimineerimiskeeld jätab loetelu selgelt lahtiseks, kuid eelnõu kohaselt on loetelu teadmata põhjustel kinnine. Põltsam avaldas arvamust, et kui ühel liikmesriigil on suunitlus oma seadust muuta ja ta seda ka teeb, siis Euroopa Liit vaatab tehtud tööõnnetusest mööda.

Heidy Purga sõnas, et esitatud pöördumine koosneb kompleksetest viidetest, millele osundades ei ole direktiivi ülevõtmine sobilik. Üks probleem on pöördujate arvates vaenu õhutamine, mis tegelikult on Eesti õigusruumis lahti kirjutatud karistusseadustiku paragrahvis 151. Purga küsis, mis on pöördujate jaoks loetletud osundustest kõige problemaatilisem.

Kenno Põltsami sõnul on kummaline, et väljaspool geneetilisi omadusi on eraldi välja toodud sugu, nahavärv ja rass, etniline päritolu ja sünnipära. Jääb mulje, et need ei ole geneetilised omadused. Vihakõne osas on aga peaprokurör juba 2021. a veebruarist seisukohal, et ei toeta vihakõne kriminaliseerimise laiendamist, kuna sõnavabadus on oluline väärtus.

Karin Ligi selgitas lisaks, et karistusseadustiku paragrahvis 151 on erisus lisatingimuse näol. Säte erineb direktiivis sätestatust selle poolest, et konkreetsele isikule peab juba olema tekitatud ka reaalne kahju. Direktiivi sõnastusest seda sees ei ole. Kui meediateenuste seaduses sellise piirang ette näha, siis see oleks direktiivi sõnastuse kitsendamine. Antud juhul ei ole tegemist vihakõne kriminaliseerimisega, kuna eelnõus ei ole ette nähtud kriminaalkaristust. Ligi lisas, et küsimust, miks osa tunnuseid on eelnõus eraldi nimetatud, kuigi võiksid põhimõtteliselt olla kaetud ka juba geneetiliste omadustega, on komisjonis ka varem ministeeriumi poolt selgitatud. Kultuuriministeerium on kasutanud harta artikli 21 sõnastust, kus on õigusselguse huvides peetud vajalikuks see loetelu just selliselt anda.

Helle-Moonika Helme sõnas, et Eesti Vabariigi kodanike muret ja pöördumist tuleb arvesse võtta. Eriti peab seda tegema Eesti Vabariigi parlament ja parlamendisaadikud, kes on kodanike poolt valitud. Helme sõnul ei ole Euroopa Komisjoni keegi valinud, aga ometi tulevad sealt direktiivid, mis on vastuvaidlematuks täitmiseks ning kui neid vastu ei võeta, järgnevad trahvid. Helme sõnas, et näeb selget konflikti Eesti Vabariigi kodanike ja Euroopa Komisjoni vahel ning Kultuuriministeerium on asunud Euroopa Komisjoni poolele. Helme viitas eelnõu ühe autori väitele avalik-õiguslikus televisioonis, et meediateenuste seadusega kindlasti piiratakse sõnavabadust, aga seda tehakse parema ja turvalisema ühiskonna nimel. Helme lisas, et juba praeguses faasis sõidetakse üle kodanike murest ning trahvitakse Eestit ja Eesti kodanikke, kes maksumaksjatena trahvid kinni maksavad.

Siim Rohtla kinnitas, et direktiiv ei tule Euroopa Komisjonist ülevalt alla, vaid Eesti on ka ise direktiivi koostamisel osalenud.

Kenno Põltsam sõnas, et kogu vihakõne temaatika eesmärk on konna keetmine vaikselt. Samm-sammult kujundatakse ümber inimese meelsus, võetakse ära vaba tahe ja likvideeritakse valed arvamused, et ühiskonda ümber kujundada.

Jaak Valge sõnas, et ei ole päris õige põhjendada ühte loetelu ainult sellega, et see ühe teise organisatsiooni loetelus täpipealt samasugune on. Valge sõnul tähendaks see, et ühelgi teisel institutsioonil ei olegi õigust korrigeerida mujalt sisse tulnud eksimusi. Lisaks tähendaks see mingil moel ka Eesti suveräänsuse alandamist. Loetelu tuleks põhjendada sisuliste, mitte formaalselt argumentidega, et kusagil on nii. Valge küsis, kust on saanud alguse vihakõne kontseptsioon, mida eelnõu toetab.

Kenno Põltsam vastas, et see pärineb Nõukogude Liidust, mil püüti antud kontseptsiooni sisse suruda ÜRO inimõiguste ülddeklaratsiooni, et nullida sõnavabaduse põhimõtte. Stalini ajal see ei õnnestunud, kuid see õnnestus 1966. aastal Brežnevi ajal sisse suruda ÜRO kodaniku ja poliitiliste õiguste rahvusvahelisse plokki.

Eduard Odinets nõustus, et Eesti kodanikke tuleb petitsioonides kuulata ja toetada ning sellega ka arvestada. Odinets avaldas lootust, et sama kirglikult kaitstakse ka varsti parlamenti saabuvat üle 30 000 Eesti kodanikuallkirjaga petitsiooni abielu võrdsuse teemal. Odinets lisas, et kaldub toetama kõnealusepetitsiooni osas Kultuuriministeeriumi seisukohta. Kaalukaasil on sõnavabaduse minimaalne piiramine ning teiselt poolt vägivallale ja vihkamisele õhutamine, mis tekitab valu ja piina tuhandetele inimestele sõltuvalt, mis tunnuse alusel õhutatakse vägivalda või vihkamist. Loetelu on vajalik õigusselguse tarvis, et kõik saaksid aru, millistel teemadel ja tunnuste põhjal ei tohi kedagi vägivallale või vihkamisele üles kutsuda.

Helle-Moonika Helme sõnas, et pidas silmas ning rõhutas konkreetset konflikti Euroopa komisjoni ja Eesti kodanike vahe, mitte siseriiklikke diskussioone.

Signe Kivi sõnas, et tänasel arutelul on öeldud, et ühiskonda tahetakse ümber kujundada ja inimestelt võetakse vaba tahe. Kivi sõnul jääb talle ebaselgeks, mida käesoleva petitsiooni esitajad õigupoolest kardavad. Kahe ja poole aasta jooksul on oldud näiteks parlamendi sõnakasutuses väga vabad ja kuulatud vägagi solvavaid ebakohaseid märkuseid ja argumente. Kivi lisas, et eelnõu ei ole täiuslik ja seda ei ole olnud ükski eelnõu, aga soov on kuulda argumente, et seda parandada, mitte toodud argumentidega maha kriipsutada.

Jaak Valge viitas Signe Kivi seisukohale, et petitsioon oleks pidanud sisaldama ka konkreetseid muudatusettepanekuid. Konstruktivseks tööks on küll vajalik näidata, mida peaks muutma, kuid seda ei oleks pidanud petitsioonis tegema. Valge sõnul on petitsioon eelkõige seisukoht selle kohta, et sellisel kujul see eelnõu ei sobi.

Signe Kivi nõustus, et ettepanekute tegemine ei ole kohustus.

Jaak Valge selgitas, et parlamendiliikmetele kehtib immunitet, aga küsimus on terve ühiskonna sõnavabaduse kaitsmises. Eelnõu kaitsjad on mitmel korral märkinud, et eelnõuga ei rikota sõnavabadust või siis rikutakse väga vähe. Üheks argumendiks on toodud, et Eestis on tsensuur põhiseaduse kohaselt keelatud. Valge küsis, kuidas see on autoritaarsetes riikides reguleeritud ning kas põhiseadustes on olnud ausalt kirjutatud tsensuurist, mis piirab sõnavabadust.

Kenno Põltsam vastas, et seda kindlasti keegi põhiseaduses välja ei ütle, et sõnavabadust piiratakse. Kui demokraatiat hinnataks põhiseaduse järgi, siis autoritaarseid riike ei oleks.

Helle-Moonika Helme sõnas, et parlamendisaadikul on igas mõttes õigus oma arvamusele ja väljendusvabadusele. Helme sõnul on hea, et parlamendi liikmeteni vihakõne kriminaliseerimine ei ulatu. Helme sõnul on oluline, et samasugune suveräänsus oma sõnale, meelsusele ja väljendusvabadusele oleks absoluutselt igal inimesel Eestis. Helme küsis, kui kaugele on Haridus- ja Teadusministeerium jõudnud meediapädevuse osas. Sõltumata trahvidest, ei saa parlament Helme sõnul poolikut seadust kiirustades vastu võtta.

Siim Rohtla vastas, et Haridus- ja Teadusministeeriumis on koostamas nn meediapädevuse arendamise valget raamatut ning see on hetkel sisustamisel. Täpsem info hetkel puudub.

Helle-Moonika Helme tegi ettepaneku, et kultuurikomisjon ei tegeleks enne eelnõu menetlemisega, kui Haridus- ja Teadusministeeriumi poolt saab eelnõu üks osa sisustatud.

Jaak Valge viitas mittetulundusühingu Meedia Uurimise Keskuse uuringutele, kes analüüsib rahvusringhäälingu saateid ja artikleid. Abielureferendumi päevakorral olemise ajal selgus analüüsi tulemusena, et 72 protsenti meediakajastustest olid kas selle vastu, et abielu defineeritakse üksnes mehe ja naise liiduna või üleüldse sellekohase referendumi vastu. Need numbrid olid pöördvõrdelised ühiskonna hoiakuga. Norstati poolt läbiviidud küsitlusest tuli välja, et referendumil osalenuks 75 protsenti kodanikest ning 63 protsenti neist oleks hääletanud selle poolt, et abielu jääks mehe ja naise liiduks. Valge sõnul tuleb välja, et Eesti Rahvusringhääling ja meedia on kallutatud. Valge tõstas küsimuse, kas sellise kallutatuse valguses on lootust eeldada, et meediapädevust hakatakse Eestis edendada tasakaalustatult.

Karin Ligi selgitas, et meediapädevuse edendamine ei ole iseenesest midagi uut. Ka eelnõu seletuskirjas on selgitatud, et Haridus- ja Teadusministeerium on meediapädevuse teema põhimõtteline eestvedaja ka praegu. Teema on õppekavades, ministeerium on mitu aastat järjest korraldanud meediapädevuse nädalat jne. Tegemist on pidevalt areneva teemaga ning sellega seoses töötatakse välja ka nn valge raamat. See ei ole tegevus, mida pole seni tehtud või mille kohta ei teata, mida see seaduse mõttes tähendab.

Jaak Valge sõnas, et see võib nii olla, et meediapädevust on kogu aeg edendatud ning uusi asju ei ole, aga komisjon täpselt seda siiski ei tea. Valge sõnas, et parlamendiliikmed ei saa heaks kiita sisu, mida nad ei tunne. Valge tõstas küsimuse, et kui meediapädevust on senimaani usinasti edendatud, miks see siis ikkagi tasakaalustatud ei ole ning kas uus sisu võib hakata seda tasakaalustama. Valge küsis, kas eelnõu algatajad oleksid valmis ootama, kuni valmib meediapädevuse sisu ning on valmis tegema ka muudatusi muret tekitavates sätetes.

Karin Ligi sõnas, et eelnõu ettevalmistajad on valmis eelnõu muutma, aga selliselt, et see ka direktiiviga kooskõlas oleks.

Helle-Moonika Helme sõnul on meediateenuste seadusega seotud arutelude kestus seotud küsimusega ideoloogiast, mida üks pool tahab sisse suruda ja teine ei soovi nendest midagi kuulda. Teistes Euroopa Liidu riikides on samuti vaieldud, kuid saadud muudatusi sisse viia.

Helme sõnas, et soovib siiski näha Haridus- ja Teadusministeeriumi poolt sisustatud eelnõu osa, millele on õigus ka parandusettepanekuid teha. Helme kordas, et peab arvestama 1000 inimesega, keda kindlasti on veelgi rohkem. Vastasel korral ei õigusta parlament Eesti Vabariigi parlamendi nime.

Aadu Must sõnas, et alati on arvamuste paljusus. Demokraatlikus riigis ongi probleem, et alati ei ole võimalik leida lahendusi, mis sobivad kõigile, mistõttu tuleb leida mõistlikke kompromisse ja lahendusi, mis ühiskonda edasi viivad. Selle poole komisjon ka püüdleb. Must kuulutas arutelu lõppenuks ning tänas kutsutuid osalemise eest.

Aadu Must andis komisjoni liikmetele info Euroopa Liidu rikkumismenetluse kohta, mis tähendab, et komisjonil on vaja meediadirektiivi parandusettepanekutega edasi liikuda. Must lisas, et komisjon peab kollektiivsele pöördumisele andma vastuse 6 kuu jooksul ning vastamise tähtaeg saab läbi 1. detsembril. Must tegi ettepaneku võtta seisukoht petitsiooni osas järgneval tööajal. Tõenäoliselt seob komisjon kollektiivse pöördumise menetlemise meediateenuste seaduse muutmise seaduse eelnõu edasise menetlemisega.

2. Kõrghariduse rahastamise teemal olulise tähtsusega riikliku küsimuse ettevalmistamine

Marcus Ehasoo sõnas, et pärast kõrghariduse rahastusmudeli muutmist on see pidevalt üles tõusnud, probleeme tekitav ja arutelu pakkuv. Märgilise sammuna on Eesti Üliõpilaskondade Liit otsustanud alates sellest aastast vaadata kõrghariduse rahastamise teemat veidi laiemalt. Seetõttu on ühendatud jõud Akadeemiliste Ametiühingutega ning Eesti Haridustöötajate Liiduga ning allkirjastatud hariduslepe. Selles on välja toodud põhiseisukohad, mis võiks kõrghariduses lähiajal muutuda. Üks selge seisukoht on, et kõrghariduse rahastamine võiks jõuda 1,5 protsendini sisemajanduse koguproduktist. See on keeruline, kuid etapiviisiliselt võiks sihttasemeni jõuda. Jätkusuutliku rahastamisega võiks akadeemiliste töötajate palkasid tõsta, mis jäävad täna kohati alla õpetajate palkadele üldhariduskoolides ning teatud akadeemilised töötajad võivad minna ülikoolidest hoopis üldharidusse õpetama. Jätkusuutliku rahastamisega tuleks jätkata eestikeelse kõrghariduse pakkumist ning vältida, et kõrgkoolid kas sessioonõpet või muid formaate välja mõeldes suurendaksid nende valdkondade või ainekavade osakaalu, kus tegelikkuses tuleb tudengil selle eest tasuda. Ehasoo tõi näiteks õigusteaduskonna, kus umbes 85 protsenti üliõpilastest on tasulises magistriõppes. Üliõpilaste stipendiumid ja toetused puudutavad ühelt poolt erivajadustega tudengeid või neid, kellel on majanduslikult keeruline olukord. Teisalt aga puudutab see kõiki. Ehasoo sõnas, et täna on suurim probleem, et 68 protsenti tudengitest töötavad õpingute kõrvalt, tasuvad palga eest elamis- ja ülalpidamiskulusid, et oleks võimalik üldse kõrgharidust omandada. Kui tudengi eesmärk on õppimine, siis töötavate tudengite arv seda ei kajasta. Üks põhjus on kindlasti ka see, et tänane õppelaenusüsteem ei tööta. Kui 2500 eurot on võimalik taotleda ühes õppeaastas ja sealt maha arvutada näiteks Tartu korteri keskmine üür, siis sellest jääb väheks.

Eduard Odinets edastas tänusõnad üliõpilaskonnale, et nad on teema laiemalt fookusesse võtnud ning haridusleppega välja tulnud.

Aadu Must sõnas, et ühiskonnas on ägedalt vaieldud selle üle, kas ja kui tasuline või tasuta peab olema kõrgharidus. Diskussioonide põhjal on jäänud mulje, et kõrgharidus ei tohiks olla tasuline niivõrd, et see takistaks juurdepääsu haridusele. Teiselt poolt rõhutatakse, et kui mõni

asi on päris tasuta, siis tuleb kergemeelne suhtumine ning leitakse, et mingi õppemaksuosa võiks olla distsiplineeriva mõjuga. On pakutud ka kompromisse, et võib-olla võiks nõudlikkus olla suurem nende suhtes, kes on saanud tasuta haridust, aga ei ole lõpetanud ning võib-olla peaks neil olema mingisugune kohustus. Must lisas, et loomulikult on tasuta ja tasulise juures mindud mõnikord väga sügavale ning on küsitud, kas tasuta kõrgharidus ei ole mõnikord lõks, kuhu inimesi meelitatakse - haridus on küll tasuta, aga pärast seda ei ole garanteeritud väärikat töötasu. Palju on räägitud ka riigi ja ühiskonna vajadustest ametite järgi. Ka on öeldud, et taastage kunagine ametisse suunamine. Teine pool ei toeta n-ö pärisorjust ning peavad paremaks stipendiumiga olukorra reguleerimist.

Margit Sutropi sõnul on mure, et kõrgkoolidele õppetoetuste ja stipendiumide maksmiseks eraldatav summa (13 miljoni eurot) on püsinud muutumatuna selle kehtestamisest saadik. Sutrop küsis, kas üliõpilased on kaardistanud mehhanismi, mis suurendaks huvi ka doktorandiõppe osas.

Allan Aksiim sõnu on nad doktoriõppe reformi puudutavas osas tagasiside andnud. On jäänud mulje, et paljud teavad, et teaduskarjäär ei ole kindel, tasu on kõikuv. Kui inimene lõpetab magistrikraadiga, siis mõtleb ta tõsiselt, kuidas jätkata. Aksiimi sõnul on kavas olev reform hea, kuid selle mõju avaldamisega läheb kindlasti aega.

Aadu Must sõnas, et komisjon on üliõpilaskonnale tagasiside eest tänulik.

3. Info ja muud küsimused

Viktoria Ladõnskaja-Kubits viitas Praxise poolt läbi viidud uuringule "Vabakutselised loovisikud, nende majanduslik toimetulek ja sotsiaalsete garantiide kättesaadavus" ning küsis, kas komisjon soovib planeerida uuringu tutvustamise komisjoni tulevastesse päevakordadesse.

Aadu Must sõnas, et komisjonis on mitmeid teemasid, mille arutamine vajab järjekorda seadmist ning need ettepanekud esitatakse komisjonile.

Viktoria Ladõnskaja-Kubits viitas paljudele komisjoni liikmetele Aune Valgu poolt saadetud kirjale ning küsis, kas plaanis on komisjonipoolne vastuse koostamine, kuigi kiri ei ole edastatud kultuurikomisjonile.

Aadu Must vastas, et on komisjonis juba öelnud, et Rektorate Nõukogu on palunud komisjonil edastada fraktsioonidele Rektorate Nõukogu valmisolek kohtuda eraldi fraktsioonidega. Musta sõnul on Rektorate nõukogu valmis kõigi fraktsioonidega kohtuma, kui neid kutsutakse kohtumisele. Must palus komisjoni liikmetel Rektorate Nõukogu ettepaneku oma fraktsioonidele välja pakkuda.

Viktoria Ladõnskaja-Kubitsa sõnul on tema poole pöördunud laste sporditreenerid seoses olemasolevate piirangute, tõendite ja testidega. Ladõnskaja-Kubits tegi ettepaneku kultuuriministriga kohtumisel paluda ministril peatuda spordivaldkonnaga seotud piirangute teemal.

Aadu Must sõnas, et ettepanekud on fikseeritud järgmiste töönaalade päevakordade planeerimiseks.

(allkirjastatud digitaalselt)
Aadu Must
juhataja

(allkirjastatud digitaalselt)
Merje Noorlind
protokollija